

ства и убѣжденія; отъ които подбуденъ, доходъ да живѣя тукъ въ Българія, слѣдъ като напуснахъ Букурещъ и то само и само: за да испълня даденія Богу обѣтъ, когато отидохъ да се учя и се бѣхъ на всичко рѣшилъ! . . . — Признавамъ впрочемъ и най искренно исповѣдвамъ, че много пѣти сжмъ казвать самъ на себе си: „не было тжй лесно да гуди челоувѣкъ въ дѣйствиѣ своитѣ задушевные родолюбиви чувства, и опасни предприятия за въ полза на Отечеството,“ и че много лесно е да казва челоувѣкъ, и да проповѣдва: „че той е патриотъ и родолюбивъ, но че было много мжчно, твжрдѣ мжчно дѣломъ да докажи своята родолюбива и искренна самоотверженность; особенно же, между ѣще въобще необразованнитѣ, и въ робство приспани наши тогавашни съотечественници . . . *) Слѣдъ такивато едни задушевные размишленія, обикновенно азъ схвземахъ ѣще по голѣма дерзость, и се по много въодушевявахъ за да притжрпя всичко и да доискарамъ предприятието си предначертанно намѣреніе: „да се исплди не само гржцк. Владика Неофитъ отъ Тжрново, но да се исплдятъ въобще всичкитѣ гржци Владиги изъ Българія.“ . . . —

Слѣдъ тия нѣколко допълнителни разясненія, да се завърнимъ къмъ общата борба съ гржцк. Владика Неофита и къмъ нейнитѣ послѣдствія и разновидни фази, презъ които тя премина въ 1857 и 58 год. Като се увѣри напълно Мидхадъ Ефенди, че ние Българитѣ сме въ правото си да не щѣмъ Владика Гржкъ, но да искаме Българинъ: рѣши да освободи отъ затвора всичкитѣ Българи и Турци, за които ние по горѣ спомѣняхми, затворени ѣще презъ Февруарія 1857 год. отъ Владинскія Валія Моамеръ Паша; ако и тоя Валія да бѣше заповѣдалъ: „да не се освободятъ тия затворници безъ негово позволеніе“, но Мидхадъ Ефенди казваше: „азъ щж ги освободя подъ моя отговорность.“ —

Между тие затворници най-много пострадаха покойнѣ

(*) Всичко горѣизложено е зето буквално отъ моитѣ записки написани въ онія ѣще времена, които сж. се завардими у мене въ ржкописи и до сега.